

شناسایی نقاط قوت استعدادیابی ورزشی در نظام آموزش و پرورش ایران

۱. سارا توپا ابراهیمی: دانشجوی دکتری مدیریت ورزشی، گروه تربیت بدنی و علوم ورزشی، واحد رشت، دانشگاه آزاد اسلامی، رشت، ایران

۲. مهران نصیری*: استادیار، گروه تربیت بدنی و علوم ورزشی، واحد بندرانزلی، دانشگاه آزاد اسلامی، بندرانزلی، ایران. (ایمیل:

Mehran.Nasiri22@yahoo.com)

۳. فهیمه ادیب صابر: استادیار، گروه تربیت بدنی و علوم ورزشی، واحد رشت، دانشگاه آزاد اسلامی، رشت، ایران

چکیده

ایران به عنوان کشوری با جمعیت جوان و ظرفیت‌های بالقوه ورزشی، نیازمند یک سیستم کارآمد و علمی برای شناسایی و پرورش استعدادهای ورزشی است. پرداختن به این موضوع، فرصتی برای شناسایی نقاط قوت، رفع چالش‌ها و تدوین راهکارهایی است که می‌تواند به تحول اساسی در فرآیند استعدادیابی ورزشی منجر شود؛ لذا هدف این مطالعه شناسایی نقاط قوت استعدادیابی ورزشی در نظام آموزش و پرورش بود. تحقیق به لحاظ هدف کاربردی و به لحاظ شیوه جمع‌آوری اطلاعات، میدانی و به شیوه آمیخته (کمی و کیفی) بود. جامعه آماری پژوهش در بخش کیفی خبرگان در حوزه استعدادیابی ورزشی در نظام آموزش و پرورش بودند و در بخش کمی، متشکل از معلمان تربیت بدنی کشور بالاتر از تعداد ده هزار نفر بود. تعداد نمونه آماری در بخش کیفی ۱۵ نفر و در بخش کمی از طریق جدول کرجسی مورگان تعداد ۳۸۴ نفر از معلمان تربیت بدنی در مدارس کشور انتخاب شد که از طریق روش نمونه‌گیری در دسترس استفاده شد. به منظور تجزیه و تحلیل داده‌ها از روش آماری رتبه بندی فریدمن از طریق نرم افزار آماری Spss۲۶ صورت گرفته است. نتایج نشان داد که نقاط قوت پیش روی فرآیند مدیریت استعدادهای ورزشی در نظام آموزش و پرورش شامل ۲۳ عامل می‌باشد که عوامل شناسایی زودهنگام استعدادهای، استفاده از تکنیک‌های مختلف ارزیابی، همکاری با والدین، توجه به توسعه همه‌جانبه به ترتیب در رتبه اول تا چهارم قرار دارند و عامل ارزیابی مستمر در رتبه آخر قرار گرفت. نتایج این پژوهش نشان داد که مدیریت استعدادهای ورزشی در نظام آموزش و پرورش ایران از نقاط قوت متعددی برخوردار است که شناسایی و بهره‌گیری از آن‌ها می‌تواند تأثیر بسزایی در بهبود فرآیند شناسایی و پرورش استعدادهای داشته باشد. بر اساس این یافته‌ها، لازم است نظام آموزش و پرورش ایران با رویکردی جامع و علمی به تقویت و بهره‌گیری از این نقاط قوت بپردازد و توجه به این نقاط قوت و تمرکز بر رفع چالش‌ها می‌تواند گامی مؤثر در راستای توسعه پایدار ورزش کشور باشد.

واژگان کلیدی: استعدادیابی ورزشی، توسعه پایدار ورزش، آموزش و پرورش.

دریافت شده در تاریخ ۱۶ دی ۱۴۰۲

اصلاح شده در تاریخ ۱۳ بهمن ۱۴۰۲

پذیرفته شده در تاریخ ۲۵ بهمن ۱۴۰۲

منتشر شده در تاریخ ۱ اسفند ۱۴۰۲

مقدمه

ورزش، به عنوان یکی از ارکان اصلی سلامت جسمی و روانی، نقشی بی بدیل در ارتقای کیفیت زندگی و توسعه پایدار جوامع دارد. در این میان، شناسایی و پرورش استعدادهای ورزشی یکی از مهم ترین اولویتهای کشورهای پیشرفته به منظور دستیابی به موفقیت های ورزشی در سطح ملی و بین المللی است (Naseri Palangard et al., 2020). استعداد یابی ورزشی فرآیندی پیچیده است که نیازمند شناسایی دقیق ظرفیت ها، توانمندی های فیزیکی، روان شناختی و اجتماعی افراد است. این فرآیند می تواند تضمین کننده موفقیت های بلندمدت در ورزش حرفه ای و قهرمانی باشد. کشورهای پیشرفته برای تضمین موفقیت های ورزشی خود در سطح ملی و بین المللی، سیستم های پیشرفته ای برای استعداد یابی دارند (Nazari & Tabesh, 2019). این سیستم ها نه تنها بر پایه اصول علمی و ابزارهای فناوری بنا شده اند، بلکه از مشارکت نهادهای مختلف از جمله مدارس، باشگاه ها، و فدراسیون های ورزشی بهره می برند. نکته کلیدی این است که استعداد یابی ورزشی تنها محدود به کشف افراد مستعد نیست، بلکه شامل مراحل هدایت، پرورش، و فراهم کردن مسیرهای مناسب برای پیشرفت آنها نیز می شود (Nazarian et al., 2022). این فرآیند، اگر به درستی انجام شود، می تواند منجر به موفقیت های پایدار در عرصه های ورزشی و حتی بهبود هویت ملی شود. در ایران، نظام آموزش و پرورش به عنوان یکی از تأثیرگذارترین نهادها در شناسایی، هدایت و پرورش استعدادهای نوجوانان و جوانان، نقش کلیدی در فرآیند استعداد یابی ورزشی دارد (Norouzi Seyed Hosseini, 2020). با وجود پتانسیل های بالای این نظام در شناسایی استعدادهای ورزشی، از جمله دسترسی به جامعه بزرگ دانش آموزی در سنین بحرانی رشد و توسعه، متأسفانه این پتانسیل ها به طور کامل و اثربخش مورد استفاده قرار نگرفته اند. نبود برنامه ریزی دقیق و منسجم، ضعف در زیرساخت های تربیت بدنی مدارس، کمبود متخصصان و مربیان ورزشی ماهر، و همچنین عدم وجود سازوکارهای علمی و استاندارد برای شناسایی و هدایت استعدادهای از جمله چالش های اصلی در این زمینه به شمار می روند. از سوی دیگر، ایران دارای فرهنگ ورزشی غنی، استعدادهای بالقوه فراوان در مناطق مختلف جغرافیایی، و همچنین تنوع قومیتی و ژنتیکی است که می تواند به عنوان یک نقطه قوت مهم برای نظام استعداد یابی ورزشی در آموزش و پرورش تلقی شود (Larkin & Reeves, 2018). با این حال، عدم انسجام در سیاست گذاری ها و نبود یک سیستم یکپارچه و هوشمند برای کشف و پرورش استعدادهای، موجب اتلاف منابع انسانی ارزشمند در این حوزه شده است (Nazari & Tabesh, 2019).

بنابراین، شناسایی نقاط قوت نظام استعداد یابی ورزشی در آموزش و پرورش ایران، و بهره گیری از آنها برای تدوین برنامه های عملیاتی، می تواند گامی مؤثر در بهبود کیفیت این فرآیند باشد. تمرکز بر نقاط قوتی نظیر گستردگی شبکه آموزش و پرورش، ظرفیت های موجود در المپیادهای ورزشی دانش آموزی، بهره گیری از فناوری های نوین در پایش و ارزیابی دانش آموزان، و مشارکت نهادهای مرتبط با ورزش قهرمانی، می تواند زمینه ساز تحول اساسی در شناسایی و هدایت استعدادهای ورزشی شود (Naseri Palangard et al., 2020). شناسایی نقاط قوت موجود در نظام آموزش و پرورش ایران نقشی اساسی در بهبود فرآیند استعداد یابی ورزشی ایفا می کند. این نقاط قوت به عنوان پتانسیل هایی بی بدیل می توانند با مدیریت صحیح و بهره گیری از آنها، مسیر شناسایی و پرورش استعدادهای ورزشی را

بهینه‌سازی کنند (Ingram & Glod, 2016). یکی از مهم‌ترین این نقاط قوت، گستردگی شبکه آموزش و پرورش در سراسر کشور است. این شبکه که میلیون‌ها دانش‌آموز را در بر می‌گیرد، امکان دسترسی به گروه بزرگی از افراد با استعدادهای متنوع در مناطق مختلف جغرافیایی، از شهرهای بزرگ گرفته تا مناطق دورافتاده، را فراهم می‌کند (Mozaffari et al., 2023). این گستردگی می‌تواند بستری مناسب برای کشف استعدادهای نهفته در تمامی نقاط کشور باشد، به‌ویژه در مناطقی که به‌طور سنتی فرصت‌های ورزشی کمتری دارند. ظرفیت‌های موجود در المپیادهای ورزشی دانش‌آموزی یکی دیگر از نقاط قوت مهم است (Mortezaeian et al., 2023). این المپیادها فرصتی منحصر به فرد برای ارزیابی توانایی‌های ورزشی دانش‌آموزان در رشته‌های مختلف فراهم می‌کنند و می‌توانند به‌عنوان سکوی پرتابی برای هدایت دانش‌آموزان مستعد به سمت ورزش حرفه‌ای عمل کنند. برگزاری این رقابت‌ها نه تنها توانمندی‌های دانش‌آموزان را نمایان می‌سازد، بلکه زمینه را برای شناسایی و پرورش استعدادهای برجسته در سطوح بالاتر فراهم می‌کند (Vaeyens et al., 2008).

از سوی دیگر، مشارکت نهادهای مرتبط با ورزش قهرمانی با نظام آموزش و پرورش می‌تواند به تسهیل و تقویت فرآیند استعدادیابی کمک کند. نهادهایی مانند فدراسیون‌های ورزشی، باشگاه‌های حرفه‌ای و وزارت ورزش و جوانان، می‌توانند با ارائه دانش تخصصی، تجهیزات پیشرفته و منابع مالی، حمایت لازم برای پرورش استعدادهای ورزشی را تأمین کنند (Buekers et al., 2015). این همکاری‌ها می‌توانند به‌عنوان پلی میان مراحل شناسایی استعدادهای مدارس و ورود به عرصه ورزش حرفه‌ای عمل کنند و تضمین‌کننده توسعه پایدار در این حوزه باشند. ورزش به‌عنوان یک بخش مهم از زندگی فردی و اجتماعی، نقشی کلیدی در ارتقای سلامت جسمی و روانی و توسعه پایدار جوامع ایفا می‌کند. با این حال، شناسایی و پرورش استعدادهای ورزشی همواره یکی از چالش‌های اساسی در نظام‌های آموزشی و ورزشی بوده است (Dries, 2013). در ایران، با وجود ظرفیت‌های گسترده در حوزه آموزش و پرورش و جمعیت جوان، نظام شناسایی استعدادهای ورزشی همچنان با موانع و کاستی‌هایی مواجه است که مانع از استفاده بهینه از پتانسیل‌های موجود می‌شود. یکی از چالش‌های اصلی در این زمینه، نبود یک سیستم یکپارچه و علمی برای شناسایی استعدادهای ورزشی در مدارس است. این خلأ منجر به اتلاف بسیاری از استعدادهای می‌شود، چراکه دانش‌آموزانی که ممکن است در سطوح بالای ورزش توانمند باشند، اغلب به دلیل عدم شناسایی و هدایت مناسب، از مسیر پرورش بازمی‌مانند (Baker et al., 2019). علاوه بر این، عدم توجه کافی به مناطق کمتر توسعه‌یافته و روستاها، موجب می‌شود بسیاری از استعدادهای ورزشی در این مناطق شناسایی نشوند، درحالی‌که این مناطق می‌توانند مخزن غنی از ظرفیت‌های بالقوه ورزشی باشند. از سوی دیگر ایران به‌عنوان کشوری با جمعیت جوان و ظرفیت‌های بالقوه ورزشی، نیازمند یک سیستم کارآمد و علمی برای شناسایی و پرورش استعدادهای ورزشی است. پرداختن به این موضوع، فرصتی برای شناسایی نقاط قوت، رفع چالش‌ها و تدوین راهکارهایی است که می‌تواند به تحول اساسی در فرآیند استعدادیابی ورزشی منجر شود. این پژوهش نه تنها می‌تواند زمینه‌ساز موفقیت‌های ورزشی در سطوح ملی و بین‌المللی باشد، بلکه به توسعه یک فرهنگ ورزشی در جامعه کمک می‌کند که نقش کلیدی در ارتقای کیفیت زندگی و همبستگی اجتماعی دارد. این پژوهش در تلاش است تا با بررسی دقیق و علمی، به شناسایی نقاط قوت نظام آموزش و پرورش ایران در زمینه استعدادیابی ورزشی بپردازد و راهکارهایی برای تقویت این نقاط قوت و رفع موانع

موجود ارائه دهد. دستیابی به نتایج این پژوهش می‌تواند نقشی کلیدی در ارتقای جایگاه ورزش ایران در عرصه‌های داخلی و بین‌المللی ایفا کند و نسل جدیدی از ورزشکاران حرفه‌ای و موفق را پرورش دهد.

روش پژوهش

روش تحقیق از نوع تحقیقات توصیفی پیمایشی بود. این تحقیق به لحاظ هدف کاربردی و به لحاظ شیوه جمع‌آوری اطلاعات، میدانی و به شیوه آمیخته (کمی و کیفی) بود. جامعه آماری پژوهش در بخش کیفی خبرگان در حوزه استعدادیابی ورزشی در نظام آموزش و پرورش بودند که بر اساس تجربه، تسلط نظری، دسترسی و تمایل به صورت هدفمند انتخاب شدند. جامعه آماری تحقیق در بخش کمی، متشکل از معلمان تربیت بدنی کشور بود. جهت تعیین حجم نمونه یا انتخاب تعداد خبرگان در حالی که هیچ قانون روشن و صریحی و هیچ فرمولی در مطالعه وجود ندارد، تعداد شرکت کنندگان معمولاً کمتر از ۵۰ نفر و اکثراً ۱۵ تا ۲۰ نفر می‌باشد که در این مطالعه تعداد ۱۵ نفر انتخاب شد. جامعه آماری در بخش کمی شامل معلمان تربیت بدنی در مدارس کشور بود که تعداد نمونه آماری به دلیل حجم بالای جامعه آماری بالاتر از ده هزار نفر، از طریق جدول کرجسی مورگان تعداد ۳۸۴ نفر از معلمان تربیت بدنی در مدارس کشور انتخاب شد که از طریق روش نمونه‌گیری در دسترس استفاده شد.

اطلاعات تحقیق به صورت مطالعه اسنادی، اینترنتی، مصاحبه عمیق کیفی از جامعه تحقیق تا حد اشباع نظری و روش پرسشنامه باز و بسته بدست آمد. در مرحله کیفی، جمع‌آوری داده‌های پژوهش به شکل میدانی و با استفاده از بررسی مقالات و مطالعات کتابخانه‌ای و نیز مصاحبه با ۱۵ نفر خبره و صاحب‌نظر در عرصه کشف و پرورش استعدادها در ورزش کشور که به طور هدفمند انتخاب شدند، صورت گرفت و مدل اولیه با استفاده از تکنیک کدگذاری شناسایی شد. سپس برای بررسی مدل اولیه، با تشکیل گروه دلفی نظرات در دو مرحله جمع‌آوری شد. ابزار گردآوری داده‌ها در مرحله اول، مصاحبه نیمه ساختاریافته بود که به صورت حضوری و تلفنی از نوع مصاحبه مفهومی انجام گرفت و پس از رسیدن به اشباع نظری، مصاحبه‌ها متوقف شد و در نهایت مدل اولیه پژوهش تبیین گردید. در مرحله بعدی، مدل اولیه تبیین شده در اختیار اعضای گروه دلفی قرار گرفت بدین گونه که مدل‌های پیشنهادی اولیه آماده شد و به گروه دلفی در دور اول ارائه گردید و مورد بحث و بررسی قرار گرفت؛ سپس بعد از جمع‌آوری اطلاعات با استفاده از نظرات و پیشنهادها گروه دلفی در دور اول، مدل‌ها با توجه به این نظرات اصلاح و در دور دوم به گروه دلفی ارائه گردید، در این دور نیز مانند دور اول، گروه دلفی نظرات خود را در جهت اصلاح و تکمیل الگوی کاربردی بیان کردند و محقق نیز پس از اصلاح مدل‌ها طبق این نظرات، الگو را برای دور سوم دلفی آماده کرد و در اختیار گروه دلفی قرار داد که در دور سوم دلفی نقاط قوت وضعیت موجود فرآیند مدیریت استعداد ورزشی در نظام آموزش و پرورش ایران شناسایی شد. به منظور تجزیه و تحلیل داده‌ها از روش آماری رتبه بندی فریدمن از طریق نرم افزار آماری Spss26 صورت گرفته است.

یافته‌ها

داده‌های مربوط به مشخصات جمعیت شناختی که متشکل از ۳۸۴ نفر از معلمان تربیت بدنی در مدارس کشور بوده‌اند، مورد بررسی قرار گرفته است. داده‌های تحقیق مربوط به مشخصات فردی پاسخ دهنده‌ها در برگیرنده متغیرهایی مانند سن، جنسیت، تحصیلات، سابقه تدریس توصیف می‌گردد که در جدول شماره ۱ نشان داده شد.

جدول ۱. ویژگی‌های جمعیت شناختی پاسخ دهندگان پژوهش

ویژگی جمعیت شناختی	سطوح	تعداد	فراوانی
جنس	مرد	۱۶۸	۴۳/۹
	زن	۲۱۶	۵۶/۱
تحصیلات	لیسانس	۱۱۵	۲۹/۹
	فوق لیسانس و بالاتر	۲۶۹	۷۰/۱
سابقه تدریس	زیر ۵ سال	۱۶۸	۴۳/۹
	۶ تا ۱۰ سال	۵۸	۱۵
	۱۱ تا ۱۵ سال	۱۰۷	۲۸
	۱۶ تا ۲۰ سال	۱۱	۲/۸
	۲۱ تا ۳۰ سال	۴۰	۱۰/۳
متغیر سن	میانگین	انحراف معیار	
	۴۱/۲۴	۷/۵۲	

در جهت بررسی وضعیت موجود فرآیند مدیریت استعداد ورزشی در نظام آموزش و پرورش ایران از مصاحبه شوندگان خواسته شد که تحلیل خود از شرایط نقاط قوت پیش روی این فرآیند را بیان نمایند. بر همین اساس نتایج نشان داد در وضع موجود مدیریت استعداد ورزشی در نظام آموزش و پرورش ایران ۲۳ نقطه قوت قرار گرفته است (جدول ۲).

جدول ۲. شناسایی نقاط قوت وضعیت موجود فرآیند مدیریت استعداد ورزشی در نظام آموزش و پرورش ایران

مقوله	کد(مفاهیم)
۱. شناسایی زودهنگام استعدادها	امکان شناسایی استعدادهای ورزشی در سنین پایین و هدایت آن‌ها به مسیرهای مناسب.
۲. برنامه‌های متنوع ورزشی	ارائه برنامه‌های متنوع ورزشی که به دانش‌آموزان فرصت‌های مختلفی برای نشان دادن توانایی‌هایشان می‌دهد.
۳. همکاری با والدین	همکاری نزدیک با والدین برای حمایت و تشویق دانش‌آموزان در مسیر استعدادیابی.
۴. استفاده از تکنیک‌های مختلف ارزیابی	بهره‌گیری از آزمون‌های فیزیکی، مشاهدات میدانی و ارزیابی‌های تخصصی برای شناسایی استعدادهای.
۵. محیط حمایتی و تشویقی	ایجاد محیطی که در آن دانش‌آموزان احساس راحتی و اعتماد به نفس کنند.
۶. توجه به توسعه همه‌جانبه	تمرکز بر توسعه همه‌جانبه دانش‌آموزان، شامل جنبه‌های جسمانی، روانی و اجتماعی.
۷. برنامه‌های آموزشی مناسب	ارائه آموزش‌های مناسب برای کمک به دانش‌آموزان در استفاده بهینه از استعدادهایشان.
۸. تجهیزات و امکانات ورزشی	فراهم کردن تجهیزات و امکانات ورزشی مناسب برای تمرین و توسعه استعدادهای.
۹. همکاری بین معلمان و مربیان	همانگی و همکاری بین معلمان و مربیان ورزشی برای بهبود فرآیند استعدادیابی.
۱۰. پشتیبانی مالی	تخصیص منابع مالی کافی برای برنامه‌های استعدادیابی.
۱۱. برنامه‌های بلندمدت	طراحی برنامه‌های بلندمدت برای توسعه و پرورش استعدادهای ورزشی.

۱۲. ارزیابی مستمر	ارزیابی مستمر و پیگیری پیشرفت دانش‌آموزان در مسیر استعدادیابی.
۱۳. تشویق به تلاش و پشتکار	آموزش و تشویق دانش‌آموزان به تلاش و پشتکار برای رسیدن به موفقیت.
۱۴. استفاده از تجربیات موفق	بهره‌گیری از تجربیات موفق کشورهای دیگر در زمینه استعدادیابی ورزشی.
۱۵. توجه به سلامت جسمانی	تمرکز بر سلامت جسمانی دانش‌آموزان به عنوان یکی از اصول اساسی استعدادیابی.
۱۶. برنامه‌های انگیزشی	ارائه برنامه‌های انگیزشی برای افزایش علاقه و انگیزه دانش‌آموزان به ورزش.
۱۷. توجه به تفاوت‌های فردی	شناسایی و توجه به تفاوت‌های فردی دانش‌آموزان در فرآیند استعدادیابی.
۱۸. پشتیبانی روانی	ارائه پشتیبانی روانی به دانش‌آموزان برای کمک به آن‌ها در مواجهه با چالش‌ها.
۱۹. توسعه مهارت‌های اجتماعی	کمک به توسعه مهارت‌های اجتماعی دانش‌آموزان از طریق فعالیت‌های ورزشی.
۲۰. برنامه‌های تابستانی	برگزاری برنامه‌های تابستانی برای شناسایی و توسعه استعدادهای ورزشی.
۲۱. تشویق به رقابت سالم	آموزش و تشویق دانش‌آموزان به رقابت سالم و احترام به رقبا.
۲۲. توجه به تغذیه	آموزش و توجه به تغذیه مناسب برای بهبود عملکرد ورزشی دانش‌آموزان.
۲۳. استفاده از فناوری	بهره‌گیری از فناوری‌های نوین برای بهبود فرآیند استعدادیابی و ارزیابی.

نتایج بدست آمده در جدول ۳ از نظرات معلمان تربیت بدنی نشان می‌دهد در بین ۲۳ نقطه قوت مطرح شده شاخص S1 (شناسایی زود هنگام استعدادها) با رتبه میانگین ۲۰/۰۹، دارای بیشترین اهمیت و شاخص S15 (ارزیابی مستمر) با رتبه میانگین ۵۳/۵۳ دارای کمترین اهمیت در بین نقاط قوت پیش روی فرآیند مدیریت استعدادهای ورزشی در نظام آموزش و پرورش می‌باشد.

جدول ۳. اولویت‌بندی نقاط قوت پیش روی فرآیند مدیریت استعدادهای ورزشی در نظام آموزش و پرورش

نقاط قوت	میانگین	انحراف استاندارد	رتبه میانگین	رتبه
S1 شناسایی زود هنگام استعدادها	۴/۹۴	۰/۴۸	۲۰/۰۹	۱
S2 برنامه‌های متنوع ورزشی	۲/۴۳	۱/۶۰	۷/۲۴	۲۰
S3 همکاری با والدین	۴/۵۳	۱/۱۱	۱۷/۴۶	۳
S4 استفاده از تکنیک‌های مختلف ارزیابی	۴/۷۹	۰/۶۱	۱۸/۷۱	۲
S5 محیط حمایتی و تشویقی	۲/۸۱	۱/۳۷	۸/۲۴	۱۷
S6 توجه به توسعه همه‌جانبه	۴/۶۳	۰/۴۸	۱۷/۲۱	۴
S7 برنامه‌های آموزشی مناسب	۳/۸۲	۱/۱۸	۱۳/۴۰	۹
S8 تجهیزات و امکانات ورزشی	۲/۴۶	۱/۴۰	۷/۰۷	۲۱
S9 همکاری بین معلمان و مربیان	۲/۸۲	۰/۵۱	۵/۶۳	۲۲
S10 پشتیبانی مالی	۳/۶۸	۰/۸۵	۱۱/۶۰	۱۴
S11 برنامه‌های بلندمدت	۳/۳۷	۱/۱۴	۹/۵۴	۱۶
S12 توجه به سلامت جسمانی	۴/۱۵	۱/۱۳	۱۵/۵۷	۵
S13 تشویق به تلاش و پشتکار	۳/۷۹	۱/۱۰	۱۲/۶۴	۱۰
S14 استفاده از تجربیات موفق	۳/۶۸	۰/۸۵	۱۱/۵۹	۱۵
S15 ارزیابی مستمر	۲/۸۱	۰/۵۲	۵/۵۳	۲۳
S16 برنامه‌های انگیزشی	۳/۹۷	۱/۱۰	۱۴/۰۰	۸
S17 توجه به تفاوت‌های فردی	۳/۷۸	۰/۸۹	۱۲/۳۹	۱۲
S18 پشتیبانی روانی	۴/۰۴	۱/۰۵	۱۴/۳۹	۶

۱۱	۱۲/۶۳	۱/۳۳	۳/۶۶	توسعه مهارت‌های اجتماعی	S19
۷	۱۴/۰۶	۱/۰۳	۴/۰۰	برنامه‌های تابستانی	S20
۱۳	۱۱/۷۳	۰/۸۲	۳/۷۱	تشویق به رقابت سالم	S21
۱۸	۷/۹۶	۱/۱۶	۳/۹۶	توجه به تغذیه	S22
۱۹	۷/۳۳	۰/۷۴	۳/۰۹	استفاده از فناوری	S23

آزمون فریدمن به عمل آمده و نتایج ارائه شده در جدول ۴ نشان می‌دهد که ($P=0.001 < 0.05$) و ($X^2=676/472$). بنابراین می‌توان گفت که بر اساس دیدگاه‌های پاسخگویان بین نقاط قوت پیش روی فرآیند مدیریت استعدادها و ورزشی در نظام آموزش و پرورش تفاوت معناداری وجود دارد.

جدول ۴. معناداری آزمون فریدمن در نقاط قوت

۳۸۴	تعداد
۶۷۶/۴۷۲	مقدار کای اسکوتر (X^2)
۲۲	درجه آزادی
۰/۰۰۱	سطح معناداری

بحث و نتیجه‌گیری

نتایج این پژوهش نشان داد که فرآیند مدیریت استعدادها و ورزشی در نظام آموزش و پرورش ایران با مجموعه‌ای از نقاط قوت قابل توجه روبه‌رو است که شناسایی و بهره‌برداری از آن‌ها می‌تواند نقش کلیدی در بهبود این فرآیند ایفا کند. این نقاط قوت شامل ۲۳ عامل مختلف هستند که هر یک در جایگاه و اولویت متفاوتی قرار دارند. نتایج این مطالعه همسو با یافته‌های مطالعات پیشین می‌باشد (Nazari & Tabesh, 2019; Naseri Palangard et al., 2020; Larkin & Reeves, 2018). در میان یافته‌های مطالعه حاضر، شناسایی زود هنگام استعدادها به عنوان عامل کلیدی و تأثیرگذار در رتبه نخست قرار گرفت. این یافته نشان می‌دهد که شناسایی زود هنگام استعدادها نه تنها امکان سرمایه‌گذاری طولانی‌مدت بر روی توانمندی‌های دانش‌آموزان را فراهم می‌کند، بلکه فرصت بیشتری برای هدایت و پرورش صحیح آن‌ها در اختیار نظام آموزشی و ورزشی قرار می‌دهد. این موضوع بر اهمیت توجه به کودکان و نوجوانان در سنین پایین تأکید دارد، چراکه در این بازه زمانی، توانایی‌ها و مهارت‌های پایه‌ای ورزشی شکل می‌گیرد و قابلیت هدایت آن‌ها به مسیرهای مناسب وجود دارد. با شناسایی زود هنگام استعدادها، می‌توان با طراحی برنامه‌های آموزشی و تمرینی متناسب با نیازهای فردی هر دانش‌آموز، مسیر رشد و پیشرفت را هموار کرد. این فرآیند همچنین به جلوگیری از هدررفت استعدادها و افزایش بهره‌وری در سرمایه‌گذاری‌های آموزشی و ورزشی کمک می‌کند (Dries, 2013). استفاده از تکنیک‌های مختلف ارزیابی به عنوان دومین عامل مهم در این فرآیند شناخته شد. این تکنیک‌ها با ایجاد فرصت‌های ارزیابی متنوع، امکان شناسایی دقیق‌تر و جامع‌تر استعدادها و ورزشی را فراهم می‌کنند. استفاده از ابزارهای پیشرفته، آزمون‌های استاندارد و روش‌های نوین ارزیابی به شناسایی توانمندی‌های جسمی، روانی

و مهارتی دانش‌آموزان کمک کرده و فرآیند تصمیم‌گیری را بهبود می‌بخشند. این تکنیک‌ها شامل آزمون‌های استاندارد، ابزارهای اندازه‌گیری عملکرد فیزیکی، سنجش توانایی‌های روانی-اجتماعی و تحلیل داده‌های مرتبط با عملکرد ورزشی می‌باشد. کاربرد این روش‌ها نه تنها باعث افزایش دقت و علمی‌تر شدن فرآیند ارزیابی می‌شود، بلکه امکان شناسایی استعدادها در ابعاد مختلف را فراهم می‌کند. به کارگیری این تکنیک‌ها می‌تواند به تصمیم‌گیری‌های دقیق‌تر در انتخاب مسیر ورزشی دانش‌آموزان منجر شود (Baker et al., 2019). همکاری با والدین، سومین عامل شناسایی شده، نشان‌دهنده اهمیت نقش خانواده در فرآیند شناسایی و پرورش استعدادها و ورزشی است. والدین می‌توانند با حمایت از فرزندان خود، ایجاد انگیزه و ارائه امکانات لازم، سهم قابل‌توجهی در موفقیت آن‌ها ایفا کنند. همچنین ارتباط و همکاری نزدیک میان مدارس و والدین می‌تواند به شناسایی دقیق‌تر توانایی‌های کودکان و طراحی برنامه‌های متناسب کمک کند. آموزش والدین در زمینه شناسایی و حمایت از استعدادها و فرزندان نیز می‌تواند نقشی کلیدی در افزایش کارایی این فرآیند داشته باشد (Howe et al., 1998). توجه به توسعه همه‌جانبه دانش‌آموزان نیز به عنوان چهارمین عامل مورد تأکید قرار گرفت. این موضوع نشان‌دهنده اهمیت ایجاد تعادل میان جنبه‌های جسمی، روانی، اجتماعی و اخلاقی در فرآیند پرورش استعدادها است. تمرکز صرف بر توانمندی‌های جسمی بدون در نظر گرفتن ابعاد دیگر می‌تواند منجر به آسیب‌های بلندمدت شود. لذا، توسعه همه‌جانبه می‌تواند زمینه‌ساز پایداری موفقیت‌های ورزشی در سطوح مختلف باشد (Issurin, 2017).

در مقابل، ارزیابی مستمر که در رتبه آخر قرار گرفت، نشان می‌دهد که علی‌رغم اهمیت این عامل، توجه کافی به آن در سیستم فعلی وجود ندارد. ارزیابی مستمر به عنوان یک ابزار نظارتی و اصلاحی می‌تواند نقشی حیاتی در بهبود فرآیند مدیریت استعدادها ایفا کند. این عامل به شناسایی نقاط ضعف، رفع مشکلات و ارائه بازخوردهای مناسب کمک می‌کند و باید به عنوان یک اولویت در برنامه‌ریزی‌های آینده مدنظر قرار گیرد (Henriksen et al., 2010). ارزیابی مستمر به عنوان ابزاری برای پایش مداوم عملکرد، شناسایی نقاط قوت و ضعف، و ارائه بازخوردهای سازنده، نقش حیاتی در بهبود عملکرد فردی و گروهی دارد (Lewis & Heckman, 2006). اجرای دوره‌ای ارزیابی‌ها، اصلاح مسیرهای تمرینی و بهبود کیفیت برنامه‌های آموزشی را تسهیل می‌کند. توجه بیشتر به این عامل می‌تواند به تقویت اثربخشی فرآیند شناسایی و پرورش استعدادها منجر شود (Altınöz et al., 2013). این نتایج بیانگر ضرورت تدوین برنامه‌های جامع و علمی برای بهره‌برداری از این نقاط قوت و تقویت عوامل کم‌توجه در نظام مدیریت استعدادها و ورزشی است (Bolander et al., 2017). بهره‌گیری از یافته‌های این پژوهش می‌تواند به ایجاد یک سیستم مدیریت استعداد قوی‌تر، کارآمدتر و پایدارتر در نظام آموزش و پرورش منجر شود و زمینه را برای پیشرفت‌های بزرگ‌تر در عرصه ورزش فراهم کند.

نتایج این پژوهش نشان داد که مدیریت استعدادها و ورزشی در نظام آموزش و پرورش ایران از نقاط قوت متعددی برخوردار است که شناسایی و بهره‌گیری از آن‌ها می‌تواند تأثیر بسزایی در بهبود فرآیند شناسایی و پرورش استعدادها داشته باشد. عوامل کلیدی مانند شناسایی زودهنگام استعدادها، استفاده از تکنیک‌های ارزیابی متنوع، همکاری با والدین، توجه به توسعه همه‌جانبه و ارزیابی مستمر به عنوان ارکان اصلی این فرآیند شناسایی شدند. این عوامل، هرچند در رتبه‌بندی‌های مختلف قرار گرفتند، اما به صورت مکمل یکدیگر

عمل کرده و در مجموع می‌توانند زمینه‌ساز یک نظام منسجم و کارآمد در مدیریت استعدادها و ورزشی شوند. شناسایی زود هنگام استعدادها امکان سرمایه‌گذاری بلندمدت بر توانایی‌های دانش‌آموزان را فراهم می‌کند و استفاده از تکنیک‌های متنوع ارزیابی دقت و علمی بودن این فرآیند را افزایش می‌دهد. همکاری با والدین نشان‌دهنده اهمیت نقش خانواده در حمایت از کودکان و مشارکت در مسیر پیشرفت آن‌هاست، و توجه به توسعه همه‌جانبه نیز بر ضرورت پرورش ابعاد مختلف جسمی، روانی، اجتماعی و اخلاقی تأکید دارد. از سوی دیگر، ارزیابی مستمر به عنوان ابزاری برای پایش و اصلاح مسیر، زمینه‌ساز بهبود مستمر در فرآیند مدیریت استعدادهاست. بر اساس این یافته‌ها، لازم است نظام آموزش و پرورش ایران با رویکردی جامع و علمی به تقویت و بهره‌گیری از این نقاط قوت بپردازد. تدوین برنامه‌های راهبردی، آموزش مربیان و والدین، و استفاده از روش‌های ارزیابی پیشرفته می‌تواند به ارتقای کیفیت مدیریت استعدادها و ورزشی کمک کند. این اقدامات در نهایت موجب تربیت ورزشکارانی توانمند، پایدار و موفق خواهد شد که می‌توانند در سطح ملی و بین‌المللی افتخارآفرین باشند. توجه به این نقاط قوت و تمرکز بر رفع چالش‌ها می‌تواند گامی مؤثر در راستای توسعه پایدار ورزش کشور باشد.

خلاصه مبسوط (Extended Abstract)

Introduction

Sports are integral to enhancing both physical and psychological health, significantly contributing to the quality of life and the sustainable development of societies. Identifying and nurturing sports talents is a critical priority for advanced nations striving for national and international sporting success (Naseri Palangard et al., 2020). This complex process requires precise assessment of individuals' physical, psychological, and social capacities to ensure long-term achievements in professional sports. Advanced countries have developed sophisticated talent identification systems grounded in scientific principles and technological tools, involving collaboration among various institutions such as schools, clubs, and sports federations (Nazari & Tabesh, 2019). These systems not only focus on discovering talented individuals but also emphasize guiding, nurturing, and providing appropriate pathways for their development, thereby fostering sustainable sporting success and enhancing national identity (Nazarian et al., 2022).

In Iran, the education system plays a pivotal role in identifying, guiding, and nurturing the talents of adolescents and youth, making it a key component of the sports talent identification process (Norouzi Seyed Hosseini, 2020). Despite the education system's high potential—due to access to a large student population during critical growth phases—this

potential is not fully realized. Challenges such as lack of coherent planning, inadequate physical education infrastructure, shortage of skilled sports specialists and coaches, and absence of standardized mechanisms for talent identification hinder effective utilization of existing capabilities. Conversely, Iran's rich sports culture, abundant potential talents across diverse geographical regions, and significant ethnic and genetic diversity present substantial strengths for the sports talent identification system within the education sector (Larkin & Reeves, 2018). However, the lack of cohesive policies and an integrated, intelligent system for talent discovery and development has led to the underutilization of valuable human resources, highlighting the need for a comprehensive and scientific approach to leverage existing strengths and address current challenges (Nazari & Tabesh, 2019). Additionally, insufficient attention to underdeveloped regions and rural areas results in the overlooking of numerous sports talents that could otherwise contribute significantly to national sports achievements. Addressing these challenges requires a comprehensive and scientific approach to leverage existing strengths effectively and to implement strategies that ensure the optimal development of sports talents.

Methodology

This study employed a descriptive survey research design with an applied objective. The research utilized a mixed-methods approach, combining both quantitative and qualitative data collection techniques. The qualitative component targeted experts in the field of sports talent identification within the Iranian education system. These experts were selected purposively based on their experience, theoretical expertise, accessibility, and willingness to participate. A total of 15 experts were chosen for the qualitative analysis.

The quantitative component focused on physical education teachers across Iran, forming a population exceeding ten thousand individuals. Using Morgan's sampling table, a sample size of 384 physical education teachers was determined and selected through a convenience sampling method. Data collection for the qualitative section involved in-depth interviews and document reviews until theoretical saturation was achieved. The initial model was developed using coding techniques and subsequently refined through a Delphi group process conducted in three rounds. The Delphi technique involved gathering expert opinions to validate and enhance the initial model, ensuring its comprehensiveness and applicability.

For the quantitative analysis, structured questionnaires with both open and closed-ended questions were employed to gather data from the physical education teachers. These questionnaires were designed to capture various aspects of the current sports talent identification process, including demographic information, perceived strengths, and areas needing improvement.

Data analysis was conducted using the Friedman ranking statistical method, implemented through SPSS26 software. This method was chosen to prioritize the identified strengths based on the respondents' evaluations, allowing for a clear ranking of factors influencing the effectiveness of sports talent management within the education system.

Findings

The demographic analysis of the 384 physical education teachers revealed a diverse sample in terms of gender, education level, teaching experience, and age. Specifically, 43.9% were male and 56.1% female. Regarding educational qualifications, 29.9% held bachelor's degrees, while 70.1% possessed master's degrees or higher. Teaching experience varied, with 43.9% having less than five years, 15.0% between six to ten years, 28.0% between eleven to fifteen years, 8.2% between sixteen to twenty years, and 3.1% between twenty-one to thirty years. The average age of the respondents was 52.7 years with a standard deviation of 7 years.

Qualitative interviews with experts identified 23 strengths within the current sports talent identification process in Iran's education system. These strengths encompass various factors, including early talent identification, diverse sports programs, parental collaboration, utilization of different evaluation techniques, a supportive and encouraging environment, holistic development focus, appropriate educational programs, adequate sports facilities and equipment, cooperation between teachers and coaches, financial support, long-term program planning, attention to physical health, encouragement of effort and perseverance, use of successful international experiences, motivational programs, recognition of individual differences, psychological support, development of social skills, summer programs, promotion of healthy competition, attention to nutrition, and the use of modern technology.

Quantitative analysis through the Friedman ranking revealed that "early identification of talents" (S1) was ranked as the most significant strength, with a mean score of 9.20. This was followed by "use of various evaluation techniques" (S4) with a mean of 7.10, "collaboration with parents" (S3) at 6.17, and "attention to holistic development" (S6) at 7.17. Conversely, "continuous assessment" (S15) was identified as the least significant strength, receiving a mean score of 5.35. The Friedman test confirmed the statistical significance of the differences in rankings among the identified strengths ($\chi^2 = 472.676$, $df = 22$, $p < 0.001$), indicating a meaningful variation in the perceived importance of each strength.

Discussion and Conclusion

The findings of this study indicate that the sports talent identification process within Iran's education system is supported by a multitude of strengths that, if effectively leveraged, can significantly enhance the overall process. These strengths align with previous research, emphasizing the critical role of early talent identification, diverse evaluation techniques, parental involvement, and holistic development in nurturing sports talents (Larkin & Reeves, 2018; Naseri Palangard et al., 2020; Nazari & Tabesh, 2019).

Early identification of talents emerged as the foremost strength, underscoring the importance of recognizing potential in students at a young age. This enables long-term investment in their abilities and provides ample opportunities for proper guidance and development, thereby preventing the loss of talented individuals due to inadequate support (Dries, 2013). Implementing tailored educational and training programs based on early identification can facilitate the smooth progression of students through their athletic development, maximizing their potential and contributing to sustained sports success.

The utilization of diverse evaluation techniques was identified as the second most significant strength. Employing a range of assessment tools, including standardized tests, performance measurements, and specialized evaluations, allows for a more accurate and comprehensive identification of talents across various dimensions—physical, psychological, and social. This multifaceted approach enhances the precision of talent identification and supports informed decision-making in guiding students towards appropriate sports pathways (Baker et al., 2019).

Collaboration with parents was highlighted as a crucial strength, reflecting the essential role of family support in the talent identification and nurturing process. Engaging parents in this process fosters a supportive environment, motivates students, and provides the necessary resources and encouragement for their athletic pursuits. Effective communication and cooperation between schools and parents can lead to more accurate identification of talents and better-designed development programs tailored to each student's needs (Lewis & Heckman, 2006).

Holistic development received significant emphasis as the fourth key strength, emphasizing the need to balance physical, psychological, social, and ethical aspects in talent nurturing. Focusing solely on physical capabilities without considering other dimensions can lead to long-term detrimental effects. In contrast, continuous assessment was ranked lowest among the identified strengths, indicating a gap in the current system. Despite its recognized importance in monitoring and improving talent management processes, continuous assessment is not sufficiently prioritized. Continuous assessment serves as a vital tool for identifying weaknesses, addressing issues, and providing constructive feedback, thereby enhancing individual and group performance (Henriksen et al., 2010; Lewis & Heckman, 2006). Emphasizing continuous assessment in future planning is essential for refining training programs, adjusting development strategies, and ensuring the ongoing progress of talented individuals (Altınöz et al., 2013).

The study underscores the necessity of developing comprehensive and scientific programs to exploit existing strengths and address areas of weakness within the sports talent identification system. Strategic planning, training for educators and parents, and the adoption of advanced evaluation methods are recommended to enhance the quality of talent management. These measures will contribute to the creation of a robust, efficient, and sustainable talent management system within the education sector, ultimately leading to the development of competent, enduring, and successful athletes capable of achieving national and international acclaim.

In conclusion, the management of sports talents in Iran's education system is fortified by numerous strengths, including early talent identification, diverse evaluation techniques, parental collaboration, holistic development focus, and continuous assessment. These factors, although varying in priority, collectively contribute to a cohesive and effective

talent management system. Leveraging these strengths through strategic initiatives and addressing identified gaps can significantly improve the process of talent identification and nurturing, fostering a generation of skilled athletes who can excel both nationally and internationally. Attention to these strengths and the focused resolution of challenges represent a crucial step towards the sustainable development of sports in Iran.

منابع

- Altınöz, M., Çakıroğlu, D., & Çöp, S. (2013). Effects of talent management on organizational trust: a field study. *Procedia-Social and Behavioral Sciences*, 99, 843-851. <https://doi.org/10.1016/j.sbspro.2013.10.556>
- Baker, J., Wattie, N., & Schorer, J. (2019). A proposed conceptualization of talent in sport: The first step in a long and winding road. *Psychology of Sport and Exercise*, 43, 27-33. <https://doi.org/10.1016/j.psychsport.2018.12.016>
- Bolander, P., Werr, A., & Asplund, K. (2017). The practice of talent management: a framework and typology. *Personnel Review*, 46(8), 1523-1551. <https://doi.org/10.1108/PR-02-2016-0037>
- Buekers, M., Borry, P., & Rowe, P. (2015). Talent in sports. Some reflections about the search for future champions. *Movement & Sport Sciences-Science & Motricité*, 88, 3-12. <https://doi.org/10.1051/sm/2014002>
- Dries, N. (2013). The psychology of talent management: A review and research agenda. *Human Resource Management Review*, 23(4), 272-285. <https://doi.org/10.1016/j.hrmr.2013.05.001>
- Henriksen, K., Stambulova, N., & Roessler, K. K. (2010). Successful talent development in track and field: considering the role of environment. *Scandinavian Journal of Medicine & Science in Sports*, 20, 122-132. <https://doi.org/10.1111/j.1600-0838.2010.01187.x>
- Howe, M. J., Davidson, J. W., & Sloboda, J. A. (1998). Innate talents: Reality or myth? *Behavioral and brain sciences*, 21(3), 399-407. <https://doi.org/10.1017/S0140525X9800123X>
- Ingram, T., & Glod, W. (2016). Talent management in healthcare organizations-qualitative research results. *Procedia Economics and Finance*, 39, 339-346. [https://doi.org/10.1016/S2212-5671\(16\)30333-1](https://doi.org/10.1016/S2212-5671(16)30333-1)
- Issurin, V. B. (2017). Evidence-based prerequisites and precursors of athletic talent: a review. *Sports medicine*, 47(10), 1993-2010. <https://doi.org/10.1007/s40279-017-0740-0>
- Larkin, P., & Reeves, M. J. (2018). Junior-elite football: time to re-position talent identification? *Soccer & Society*, 19(8), 1183-1192. <https://doi.org/10.1080/14660970.2018.1432389>
- Lewis, R. E., & Heckman, R. J. (2006). Talent management: A critical review. *Human Resource Management Review*, 16, 139-154. <https://doi.org/10.1016/j.hrmr.2006.03.001>
- Mortezaeian, M., Mirzazadeh, Z. S., Keshtidar, M., & Talebpour, M. (2023). Present a model of sports talent management of Iranian students based on grounded theory. *Journal of Strategic Sociological Studies in Sport*, 2(4), 389-400.
- Mozaffari, H., Shayegan, F., & Mohebi, A. (2023). Designing an Intelligence and Talent Management Pattern for Elementary School Students. *Iranian Journal of Educational Society*, 9(1), 349-358.
- Naseri Palangard, V., Bahrami, S., Zardashtian, S., & Yousefi, B. (2020). Designing a Family-School Support Model for Developing Sports Talents: A Grounded Theory Study. *Health Promotion Management Quarterly*, 10(1), 74-90.
- Nazari, R., & Tabesh, S. (2019). Challenges of Sports Development in Iran with an Approach to Talent Identification and Greenhouse Elite Development. *Sport Management and Development*, 8(1), 1-14.
- Nazarian, M. R., Mahdad, A., Abedi, A., & Nadi, M. A. (2022). Identifying Methods and Components of Teaching and Developing Its Interpretive Model Based on Teachers' Lived Experiences in Discovering Elementary Students' Science Talents. *Research in Curriculum Planning*, 19(72), 35-48.
- Norouzi Seyed Hosseini, R. (2020). Understanding the Lived Experience of Sports Public Relations Managers Regarding Media Crises (A Phenomenological Approach). *Scientific Quarterly of Communication Management in Sports Media*, 8(2), 13-26.
- Vaeyens, R., Lenoir, M., Williams, A. M., & Philippaerts, R. M. (2008). Talent identification and development programmes in sport : current models and future directions. *Sports medicine (Auckland, N.Z.)*, 38(9), 703-714. <https://doi.org/10.2165/00007256-200838090-00001>

Identification of Strengths in Sports Talent Identification in the Iranian Education System

1. Sara Toopa Ebrahimi: PhD Student in Sports Management, Department of Physical Education and Sports Sciences, Rasht Branch, Islamic Azad University, Rasht, Iran
2. Mehran Nasiri*: Assistant Professor, Department of Physical Education and Sports Sciences, Bandar Anzali Branch, Islamic Azad University, Bandar Anzali, Iran. (Email: Mehran.Nasiri22@yahoo.com)
3. Fahimeh AdibSaber: Assistant Professor, Department of Physical Education and Sports Sciences, Rasht Branch, Islamic Azad University, Rasht, Iran

Abstract

Iran, as a country with a young population and significant sporting potential, requires an efficient and scientific system for identifying and nurturing sports talents. Addressing this issue provides an opportunity to identify strengths, resolve challenges, and develop strategies that could lead to a fundamental transformation in the sports talent identification process. The purpose of this study was to identify the strengths of sports talent identification in the education system of Iran. The research was applied in purpose, and field-based in data collection, utilizing a mixed-methods approach (quantitative and qualitative). The qualitative sample consisted of experts in the field of sports talent identification within the education system, while the quantitative sample comprised over ten thousand physical education teachers across the country. The sample size for the qualitative section was 15 individuals, and in the quantitative section, 384 physical education teachers were selected using the Morgan sampling table, through a convenience sampling method. Data analysis was conducted using the Friedman ranking statistical method, employing SPSS26 software. The results showed that the strengths in the management of sports talent identification within the education system were identified as 23 factors. Among these, early identification of talents, use of various evaluation techniques, collaboration with parents, and attention to holistic development were ranked first to fourth, while continuous assessment was ranked last. The findings indicated that sports talent management within Iran's education system possesses several strengths, the identification and utilization of which could significantly improve the process of talent identification and development. Based on these findings, it is necessary for Iran's education system to adopt a comprehensive and scientific approach to strengthen and leverage these strengths, with a focus on addressing challenges. This could be a crucial step towards the sustainable development of sports in the country.

Keywords: Sports Talent Identification, Sustainable Sports Development, Education System.

Received 06 January 2024

Revised 02 February 2024

Accepted 14 February 2024

Published online 20 February 2024